

Як я зустрів свого

МОНСТРА

Текст
Аманди Нолл

Ілюстрації
Говарда Мак-Вільяма

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2020

УДК 821.111(73)-93
Н80

Перекладено за виданням:
Noll, Amanda. How I Met My Monster / Amanda Noll (text),
Howard McWilliam (illustrations). – Brooklyn : Flashlight Press,
2019. – 32 р.

Опубліковано за сприяння *Rights People, London*.

Переклад з англійської *Олени Ларікової*

Літературно-художнє видання

Серія «Маленьке диво»

НОЛЛ Аманда

Як я зустрів свого монстра 3+

Ілюстрації *Говарда Мак-Вільяма*

Для дітей дошкільного віку

Для читання дорослими дітям

Головний редактор *О. С. Кандиба*
Провідний редактор *О. П. Рибка*
Редактор *І. М. Тумко*
Технічний редактор *Д. В. Заболотських*
Дизайнери і верстальники *М. В. Присяжний, В. О. Верхолаз*
Дизайнер обкладинки *М. В. Присяжний*

Підписано до друку 07.12.2020.
Формат 108x108/16. Ум. друк. арк. 4,32.
Наклад 1400 прим. Зам. № 8805.

Термін придатності необмежений

ТОВ «Видавництво «Віват»»,
61037, Україна, м. Харків, вул. Гомоненка, 10.
Свідоцтво ДК 4601 від 20.08.2013.
Видавництво «Віват» входить до складу ГК «Фактор».

Придбати книжки за видавничими цінами
та подивитися детальну інформацію
про інші видання можна на сайті
vivat-book.com.ua
тел.: +38 (057) 717-52-71, +38 (073) 344-55-11,
+38 (067) 344-55-11, +38 (050) 344-55-11,
e-mail: ishop@vivat.factor.ua

Щодо гуртових поставок і співробітництва звертатися:
тел.: +38 (057) 714-93-58,
e-mail: info@vivat.factor.ua

Адреси фірмових магазинів «Книгарня Vivat»:
м. Харків, вул. Квітки-Основ'яненка, 2,
тел.: +38 (057) 341-61-90, e-mail: bookstorevivat@gmail.com
вул. Ярослава Мудрого, 38,
+38 (057) 750-75-51, e-mail: bookvivatmydrogo@gmail.com
м. Львів, пл. Галицька, 12,
тел.: +38 (032) 235-51-77, e-mail: bookvivatlviv@gmail.com

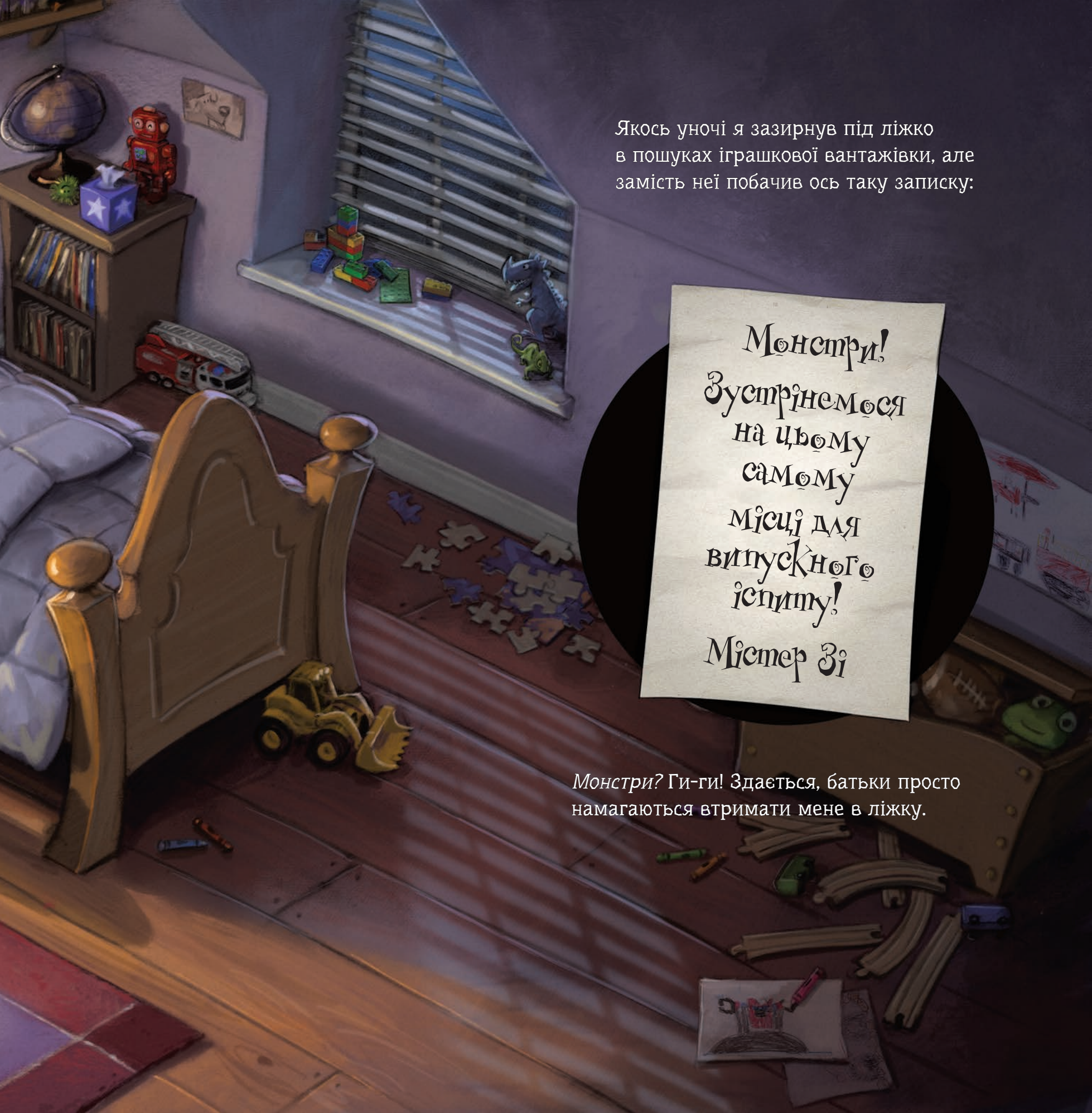
Видавництво «Віват» у соціальних мережах:
[facebook.com/vivat.book.com.ua](https://www.facebook.com/vivat.book.com.ua)
[instagram.com/vivat_book](https://www.instagram.com/vivat_book)

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»,
61030, Україна, м. Харків, вул. Саратовська, 51,
тел.: +38 (057) 717-53-55

ISBN 978-617-7269-79-2 (серія)
ISBN 978-966-982-113-3 (укр.)
ISBN 978-1-947277-09-0 (англ.)

© Flashlight Press, 2019
© Amanda Noll, text, 2019
© Howard McWilliam, illustrations, 2019
© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2020

Якось уночі я зазирнув під ліжко
в пошуках іграшкової вантажівки, але
замість неї побачив ось таку записку:

Монстри!
Зустрінемося
на цьому
самому
місці для
випускного
іспиту!
Містер Зі

Монстри? Ги-ги! Здається, батьки просто
намагаються втримати мене в ліжку.

Я не вірив у чудовиськ, тож зім'яв папірець, схопив вантажівку й побіг до свого іграшкового гаража, як робив щоночі протягом багатьох тижнів.

Я почув якусь булькотнечу, проте не злякався. У нашому будинку вночі завжди лунає забагато звуків.

Раптом хтось суворо прошипів із-під ліжка:

— Ну ж бо, негайно припиніть цю булькотнечу в животах! Дитина може нас почути!

Якщо це частина хитромудрого плану моїх батьків, то це насправду крутезно!

Я нахилився й почав вдивлятись у чорнильну темряву. Звідти на мене глипали п'ять різнобарвних пар очисьок.

— Бачите? Тепер він знає, що ми тут, — заповзвся сварити інших монстрів загадковий голос. — Хтось із вас порушив Монстряче Правило Номер Один: «Зберігати ефект несподіванки».

«А ось це вже геть не схоже на батьківські вигадки», — подумав я.

Під моїм ліжком дійсно сиділи монстри!

Із-під ліжка вислизнуло цибате жовтяве чудовисько, а одразу за ним вигулькнуло четверо маленьких монстриків.

— Правило Номер Два! — прогуркотів жовтявий. — «Ніколи не затуляти шлях до ліжка!» Агов, усі! Негайно посуньтеся.

«Ну, привіт, жовтенький!» — подумав я.

Оцей повинен бути їхнім учителем.

Я сів і став зачаровано споглядати найсправжнісінький парад: монстри чемненько крокували моєю кімнатою.

— Оце вже значно краще, — промовив учитель. — Шлях до ліжка вільний. А зараз відповідайте: хто знає Правило Номер Три?

Пурпуровий монстрик став навшпиньки і прожебонів:

— «Загнати дитину в ліжку!»

— Це правильна відповідь, Дженгізе. І що ти для цього зробив би?

— Ну-у-у, пане Зі... Я... Я загарчав би своїм найстрашнішим риком!

— Добре, продемонструй!

Дженгіз набрав повні легені повітря, роззявив три пащєки й... видихнув ледь чутне гр-р-р!

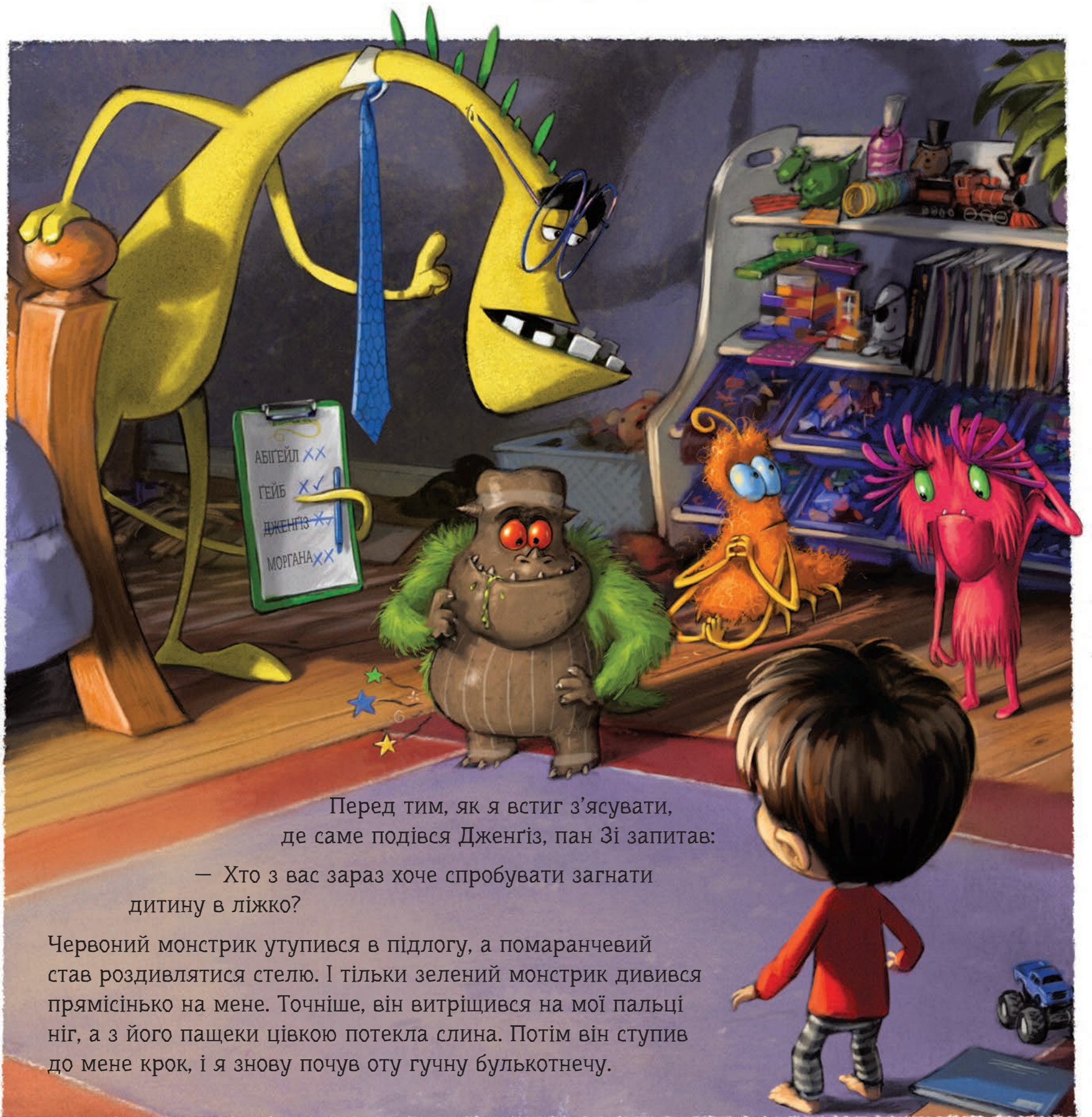

— Ги-ги! — захихотів я. — Дуже кумедний звук! Проте він не такий класний, як ота булькотнеча, що я чув її раніше.

— Малий правду каже, — завважив пан Зі, хитаючи головою. — Це було недостатньо монструозно, Дженгізе, мені шкода. Ти не найкращий монстр для цієї дитини.

Коли Дженгіз прослизав назад під ліжко, я знову почув дивну булькотнечу.

Перед тим, як я встиг з'ясувати,
де саме подівся Дженгіз, пан Зі запитав:

— Хто з вас зараз хоче спробувати загнати
дитину в ліжку?

Червоний монстрик утупився в підлогу, а помаранчевий став роздивлятися стелю. І тільки зелений монстрик дивився прямисінько на мене. Точніше, він витріщився на мої пальці ніг, а з його пащеки цівкою потекла слина. Потім він ступив до мене крок, і я знову почув оту гучну булькотнечу.

Я хутко стрибнув до ліжка, аби той зелений не захопив мене за пальці.

Пан Зі кліпнув очима:

— А це щось новеньке, Гейбе! Страшенно винахідливо. Схоже, булькотіння у твоєму животі — саме те, що потрібно цій дитині.

Що мені дійсно було потрібно, так це погратися вантажівкою, однак також я мав пересвідчитися, що це маленьке чудовисько Гейб не повечеряє моїми пальцями.

— Агов, ви троє! Дитина вже в ліжку,— промовив пан Зі.— І кожен справжній монстр знає, що кінцева мета — то є Правило Номер Чотири. Хто може мені сказати, як воно звучить?

Помаранчеве монстрення застрибало на місці й тоненько заверещало:

— «Утримуйте
дитину
в ліжку,
щоб вона
могла
заснути!»

— Саме так, Моргано. І як власне ти це зробила б?

— Театр тіней! Театр тіней! — вискнуло помаранчеве чудовисько.

Гейб засвистів носом, а я тихенько захихотів. Проте пан Зі сказав:

— Дуже цікава ідея, Моргано!
Продемонструй.

Моргана піднесла свої долоньки до моєї нічної лампи. І раптом на стіні затанцювали тіні, схожі на плямки та ляпки, і це аж ніяк не нагадувало справжній театр тіней. А жмутики її помаранчевого смуху полетіли прямісінько мені до носа.

— АЛЧХИ-И-И!

— Моргано, припини негайно! Ти маєш налякати хлопця, а не змусити його чхати! Мені шкода, проте ти теж не годишся для цієї дитини.

Моргана в розпачі опустила всі свої ручки й теж гулькнула під моє ліжко. І коли монстреня зникло, то я знову почув оте булькотіння.

Після такого шаленого чхання мені не завадив би носовичок, однак раптом Гейб схопив лампу. Майже всю кімнату оповила велетенська тінь страшезних довгастих кігтів.

«Фантастично! — подумав я, уклякнувши на місці. — Й доволі лячно...»

— Вражаюча вистава, Гейбе! — похвалив пан Зі.— Утім, чи хтось із вас помітив,— продовжив він,— що в нас знову виникла проблема?

— О-о-о, я знаю! — процвірінчала червона монстрик-дівчинка.— Хлопчик — не в ліжку!

— Твоя правда, Абігейл! — підтвердив пан Зі.— І один із вас мусить знову загнати його до ліжка!

Аж раптом... Пф-ф-ф! Усі монстри зникли! У нічній тиші я вкотре почув булькотнечу. «Чи це лунає з моєї шафи? Може, саме там поховалися всі монстри?»

Ги-ги! Аж ніяк! То булькотів МІЙ животик! Через ці всі захопливі події я дуже зголоднів!

Я навшпиньки пробіг повз шафу й вислизнув зі своєї кімнати.

Еге ж! Ніяких монстрів на шляху!

Я чкурнув рипучими східцями, перестрибуючи через кілька сходинок одночасно, і потрапив до кухні.

Коли я відчинив двері комірчини й став там порпатися в пошуках поживи, то почув позаду якийсь дивне деренчання. Я сподівався, що то не Гейб, отой любитель-пальців-на-ногах.

Відчинивши дверцята холодильника, я зойкнув від несподіванки. Ще б пак, адже побачив на полиці червоного монстрика Абігейл, яка тремтіла від холоду.

— Ги-ги! — розсміявся я. — Ти дуже кумедна!

— Принаймні я спробувала! — схлипнула Абігейл.—
Я не винна, що ти мене не лякаєшся!

— Доволі вдала спроба,
Абігейл,— сказав пан
Зі,— та мені шкода. Ти
просто монстр не для
цієї дитини. Ходімо!

Абігейл поцокотіла слідом за
паном Зі.

Коли я почув булькотіння,
то зрозумів, що Абігейл теж
зникла.

Я прихопив із комірчини трохи печива й подався сходами нагору, розмірковуючи, чи зник Гейб разом із Абігейл.

Простуючи назад, я весь час голосно.....

Коли за хвилину я знову відчинив двері ванної,.....

..... хрумкотів печивом, а потім зайшов до ванної кімнати, щоб іще раз почистити зуби.

..... переді мною стояв Гейб.

І він був
ВЕЛЕТЕНСЬКИЙ!

Я щодуху гайнув до своєї кімнати й із хряскотом умить зачинив двері.

Лише стрибнувши в ліжку, я зрозумів, що тепер мої пальці ніг нарешті в безпеці. Фух!

Я не на жарт
здивувався, коли
почув важке
відсапування.

— Привіт, хлопче,— прогарчав
Гейб.— Радий тебе бачити.

Я натягнув ковдру аж до
самого носа.

— А зараз, якщо ти, звісно,
не заперечуєш, я хотів би
розпочати вечір зі зловісної
калюжі шмарклів.

Я посунувся на
краєчок постелі
й глянув униз.

З-під ліжка по всій
кімнаті безгучно
розповзався липкий
зелений слиз.

Потім ліжко захиталось,
а Гейб розгорнув
свій велетенський
зелений хвіст, укритий
шпичаками.

— Ну, все не так погано,— зауважив пан Зі.

Я не помітив, коли він з'явився, але знову почув булькотіння. І жовтий монстровчитель зник.

Я лишився сам на сам із Гейбом.

Зненацька Гейб вигулькнув біля мого ліжка й став точити свої кігті об дерев'яне бильце.

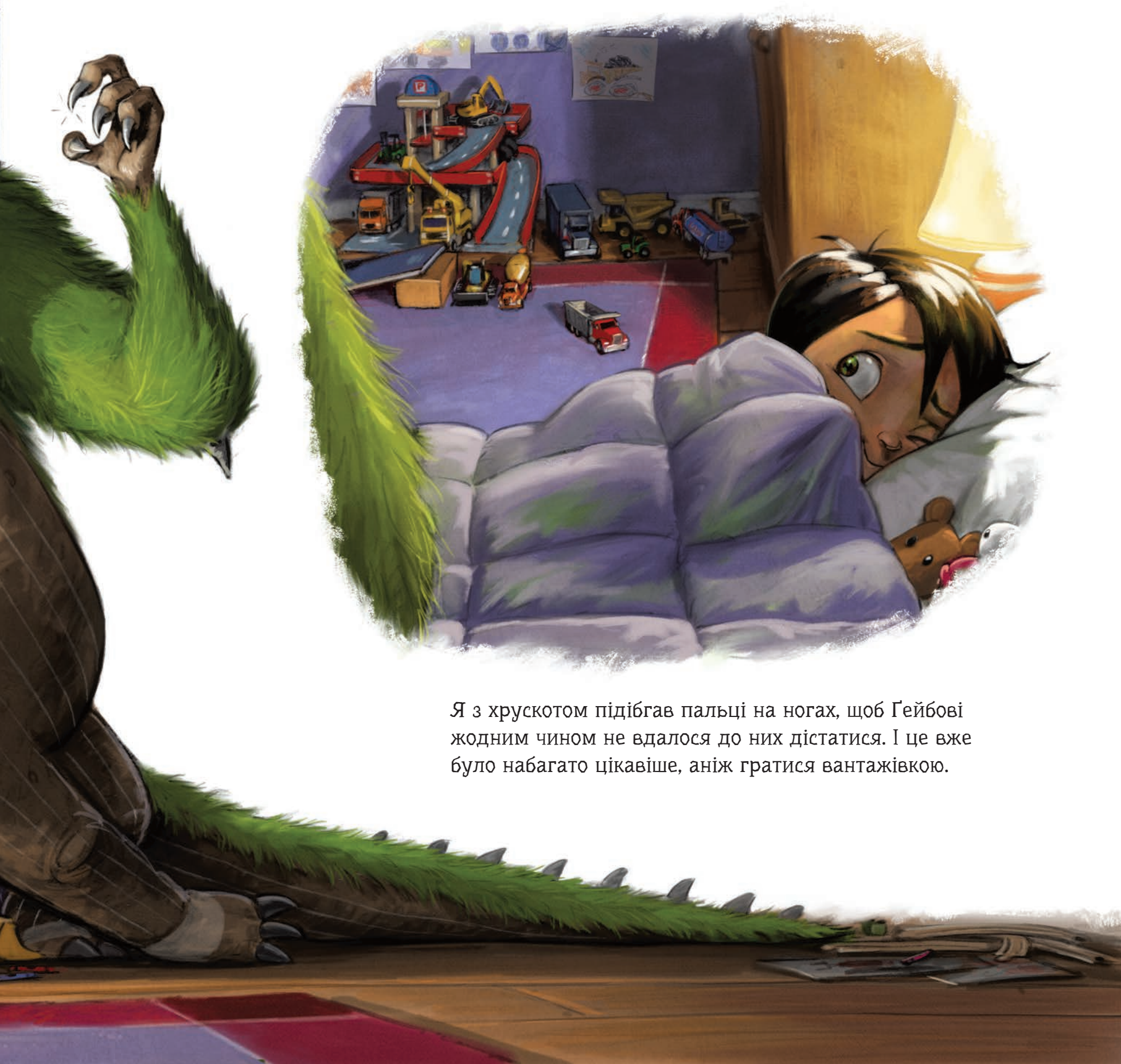
— Як ти став таким велетенським? — прошепотів я.

— Правило Номер П'ять, — пояснив він. —

Монстри збільшуються від людської їжі.

Дякую за печиво, хлопче. Чи не маєш
кількох пальців, які я міг би погризти?

Я з хрускотом підібгав пальці на ногах, щоб Гейбові жодним чином не вдалося до них дістатися. І це вже було набагато цікавіше, аніж гратися вантажівкою.

— Оце вже дзуськи, ніяких тобі пальців сьогодні! Натомість можу запропонувати це,— сказав я і скинув з ліжка іграшкового монстрика.

Гейб миттю підскаочив і зник під ним з іграшкою.
Коли він, голосно посапуючи, заповзявся її
обнюхувати, кімната сповнилася чудернацьких
і дуже затишних звуків.

Я здригнувся.

— Хлопче, гадаю, це —
початок дивовижної
дружби,— мовив Гейб.

— Жоден монстр
не здатен налякати
мене так, як ти,—
пирснув я.

Відтоді Гейб став моїм
особистим монстром.

До речі, його зелені шмарклі
просто ідеальні!